

HOOFDSTUK 1

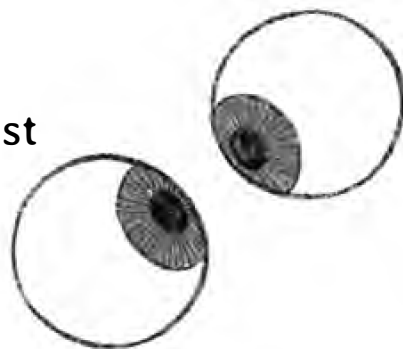
Onze leraar, mevrouw Hussain, had om een vrijwilliger gevraagd en voor de **allereerste** keer in de geschiedenis van die vraag om hulp, stak vrijwel de **hele** klas van onze soort-van-naschoolse-club genaamd **madrassa**, de hand in de lucht.

Sommige kinderen gingen zo ver dat ze één hand zo hoog mogelijk de lucht in staken en een vinger van de andere hand tegen hun lippen hielden om te laten zien hoe braaf en stil ze waren en waarom mevrouw Hussain voor hen moest kiezen.

Ik deed dat niet. Sterker nog, ik stak mijn hand helemaal niet omhoog, ook al wilde ik dat wel heel graag. Mevrouw Hussain en ik zijn het niet altijd **met elkaar eens**, dus ik wist dat ze mij nooit zou kiezen.

Mijn tweelingbroer, Musa, zat naast me met zijn hand in de lucht en zijn beste glimlach op zijn gezicht geplakt. Hij was me ook aan het duwen en hij probeerde via zijn mondhoek te fluisteren om zijn glimlach niet te verbreken.

‘Maysa, **STEEK JE HAND OP!** Ze vraagt wie Nusayba

Madina wil assisteren tijdens haar bezoek.

DAT is jouw

LIEVELINGSSCHRIJVER!

‘Ik weet het!’ fluisterde ik terug. ‘Ik wil het ook supergraag doen, maar ze zal mij nóóit kiezen. Dus neem ik niet eens de **moeite** om mijn hand op te steken.’

Mevrouw Hussain keek alsof ze overweldigd was door het aantal handen dat naar haar

zwaaide. Dit maakte het kiezen

heel moeilijk. Ze speelde

met het uiteinde van haar

hoofddoek en keek naar

alle gezichten, wetend

dat ze door te kiezen veel

kinderen zou teleurstellen.

Toen viel haar oog op mij, het

enige kind dat **niet** de hand

had opgestoken. Misschien

was het makkelijker om de vreemde

eend in de bijt te kiezen, of misschien wilde ze dat ik het zou doen omdat ze dacht dat ik het niet wilde, maar ze sprak de woorden die de hele dag vrolijk in mijn oren klonken. ‘Maysa! **JIJ GAAT HET DOEN.** Jij en Musa. Een tweeling! Nusayba Madina zal dat geweldig vinden.’

Ik kon het gewoon niet geloven. De tonijnpasta die ik tussen de middag had gegeten **sprong** er bijna weer uit. Ik wilde opstaan en een **pirouette** maken en een paar keer **in de lucht slaan**. Maar ik durfde niet, want mevrouw Hussain zou zomaar van gedachten kunnen veranderen. Musa staarde me alleen

maar vrolijk aan, alsof hij zelf geen opwinding voelde. Waarschijnlijk was dat ook zo, want hij had geen van haar boeken gelezen.

Hij las liever detectives dan fantasieverhalen.
Ik vertelde hem altijd dat de boeken van Nusayba
Madina beter waren dan alle detectiveverhalen
op de hele planeet bij elkaar.

De klas draaide zich om, om me aan te
staren. Ze vroegen zich af hoe ik, met mijn
verleden, die taak had gekregen. Ik kwam

altijd onbedoeld in de problemen,
zoals die keer dat ik in plaats van de
lijmpot het glas sap van mevrouw
Hussain van haar bureau pakte en
ze uiteindelijk een mond vol lijm
binnenkreeg! Salma, ook wel **SLIJM-
AH** genoemd, onze aartsvijand die
altijd gemeen deed tegen iedereen
en **superirritant** was, zat het

hardst te staren. Ze keek alsof ze met een
soort telekinetische breintruc een stoel naar me
probeerde te gooien.

Mevrouw Hussain legde
verder uit dat de
schrijver onze
feestelijke markt zou bezoeken,
dus er waren meer vrijwilligers
nodig om te helpen bij de kraampjes.

‘Gaat meneer Carter zijn prijswinnende
keema naans verkopen op de markt?’
vroeg Yasin. Keema naans zijn naanbroden die
gevuld zijn met heerlijk gehakt. Ze

zijn boterzacht, maar ook knapperig
en simpelweg het **lekkerste**
eten dat je ooit zult
proeven. De kok van
onze moskee, meneer Carter,
maakt de beste van het land. Nadat
hij moslim was geworden op zijn
achttiende reisde hij naar Pakistan en werd
verliefd op het eten.

Hij vond het heerlijk dat het zo **pittig** was, net als het Jamaicaanse eten dat zijn moeder voor hem maakte toen hij klein was. Hij besloot dat het zijn **roeping** was om chef-kok te worden en mijn smaakpapillen zijn hem daar dankbaar voor. Mama is jaloers dat hij beter Pakistaans eten maakt dan zij.

‘Ja, meneer Carter zal ons zeker **verblijden** met zijn kookkunsten!’ Mevrouw Hussain knikte drie keer. Ze was dol op zijn keema naans. Iedereen was dat.

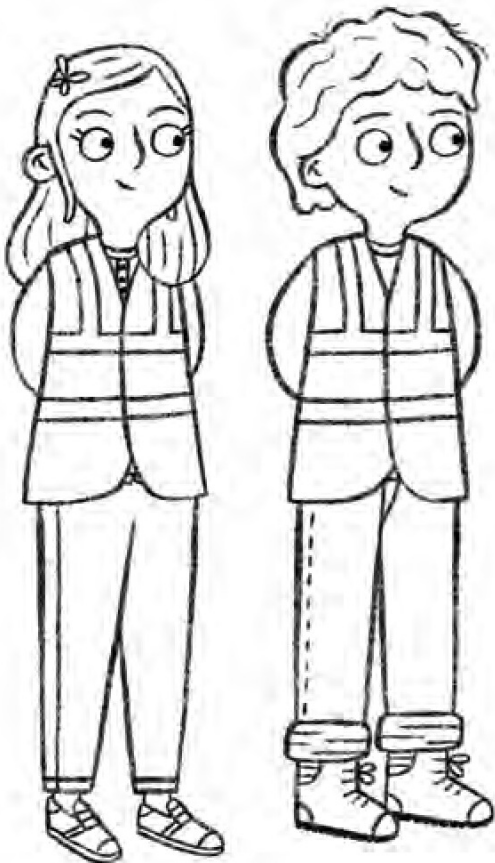
‘WAAROM IS ER EEN FEESTELIJKE MARKT?’ Het is geen **Eid**, er is nergens een aardbeving geweest en het kan ook geen geldinzameling zijn, want mijn vader heeft net heel veel geld gedoneerd aan de

moskee,' vroeg Slijm-ah, en ze zwiepte daarbij haar haren zo hard naar achteren dat Sara moest bukken.

'Nou, het leek ons gewoon leuk om iedereen bij elkaar te brengen en ook andere buurtbewoners uit te nodigen. En natuurlijk is er het Nusayba Madina-evenement!'

'Dat is cool,' zei Musa.

Slijm-ah mompelde iets tussen neus en lippen

en smeed haar
potloden terug in
de blikken etui.
Maar zelfs dat
kon mijn glimlach
niet verbreken,
hoewel Slijm-
ahs potloden
misschien wel
gebroken waren.

Ik had een te goede bui. Nusayba Madina stond op het punt de beste **begeleiders** te ontmoeten die ze ooit had gehad.